

Rada pre vysielanie a retransmisiu
25.4.2009
Objavne číslo: 2009
Prílohy: 14

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 25. 4. 2013
a vykonateľnosť dňa
Krajský súd v Bratislave
dňa 27. 06. 2013

3S 223/09-137
IČS 1009201687

U z n e s e n i e

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: **UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o.**, Ševčenkova 36, 851 01 Bratislava, IČO: 35 971 967, proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, 811 09 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. TKR/254/RL/29/2009 zo dňa 07.07.2009, č. správneho konania 66-LO/O-1070/2009, o návrhu na prerušenie konania, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 11.11.2009 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. č. TKR/254/RL/29/2009 zo dňa 07.07.2009, č. správneho konania 66-LO/O-1070/2009. Uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodol, že žalobca vyradením televíznej programovej služby Televízia Trenčín z programovej ponuky od novembra 2008 do 27.3.2009 neprevádzkoval retransmisiu v súlade s jej registráciou, čím porušil povinnosť uvedenú v ustanovení § 17 ods. 1 písm. h) zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň porušil povinnosť uvedenú v § 17 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., t.j. zabezpečiť pri obsadzovaní kanálov v telekomunikačnej sieti alebo na telekomunikačnom zariadení, aby do základnej programovej ponuky bola zaradená programová služba vysielateľa s licenciou, ktorú možno prijímať bežným prijímacím zariadením v mieste príjmu na telekomunikačné zariadenie, za čo žalovaný žalobcovi uložil sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Spolu so žalobou žalobca tunajšiemu súdu predložil návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a predloženie veci Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska k ústavnosti ustanovenia § 17 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. z dôvodu, že povinnosť must carry, vyplývajúca z tohto ustanovenia považoval za obmedzenie vlastníckeho práva bez náhrady, čo odporuje čl. 20 ods. 4 Ústavy SR.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská

republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 17 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z. prevádzkovateľ retransmisie je zabezpečiť pri obsadzovaní kanálov v telekomunikačnej sieti alebo na telekomunikačnom zariadení, aby do základnej programovej ponuky boli zaradené programové služby vysielateľov na základe zákona a vysielateľov s licenciou, ktoré možno prijímať bežným prijímacím zariadením v mieste príjmu na telekomunikačné zariadenie, a to obojstranne bezplatne; za taký príjem sa nepovažuje príjem kódovaných programových služieb a programových služieb, na ktorých príjem je potrebný osobitný prijímač okrem bežného rozhlasového prijímača alebo bežného televízneho prijímača, ani príjem digitálneho vysielania inej programovej služby ako vysielateľa na základe zákona, ktorá zároveň nie je monotypovou programovou službou,

Ustanovenie § 109 O.s.p upravuje jednak prekážky konania zapríčiňujúce obligatórny postup konajúceho súdu v podobe prerušenia konania (§ 109 ods. 1 O.s.p) a jednak prekážky, vyskytnutie ktorých dáva súdu možnosť konanie prerušiť (§ 109 ods. 2 O.s.p.). Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia na bezpríťahové odstránenie vady konania.

Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 53/2010 k povinnosti všeobecného súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. uviedol, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie v danom prípade môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup [neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku] dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej.

Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 269/09 uviedol, že všeobecný súd je povinný vždy dbať na to, aby rozhodoval na základe ústavne súladnej normy, k čomu mu slúži spravidla ústavne konformný výklad, ale niekedy aj ultimatívna možnosť podať návrh na preskúmanie súladnosti právnej normy Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd"). Ak však účastník konania odôvodneným spôsobom podnieti, aby všeobecný súd podal návrh ústavnému súdu na preskúmanie súladu aplikovanej normy s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"), má všeobecný súd v zásade tieto možnosti:

- buď vykoná ústavne konformný výklad právnej normy
- alebo vysvetlí, prečo považuje bez ďalšieho právnou normu za ústavne súladnú,
- alebo sa stotožní s návrhom účastníka a podá vec ústavnému súdu. V tomto zmysle nemožno pod domnienkou (čl. 144 ods. 1 ústavy) či pod dospením k záveru [§ 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku] rozumieť úplne voľnú úvahu súdu.

Z ústavy ako priamo záväzného a aplikovateľného práva vyplýva subjektívne právo účastníka na rozhodnutie, ktoré je v súlade s ústavou, resp. na rozhodnutie vychádzajúce z ústavne súladnej normy, na súdnu ochranu jeho základných práv a slobôd, nie však automatické subjektívne právo na podanie návrhu na Ústavnom súde. Všeobecný súd je povinný korektne sa vysporiadať s uvedeným podnetom jedným z troch označených spôsobov, tak z hľadiska hmotných základných práv, ako aj z hľadiska riadneho odôvodnenia vyžadovaného právom na súdnu ochranu.

Krajský súd v Bratislave na základe vyššie uvedeného rozhodol, že konanie nepreruší podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., nakoľko prerušenie konania z tohto dôvodu závisí od záveru súdu prejednávajúceho vec o nesúlade všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná a názor účastníka konania je v tomto smere irelevantný. Súd však považuje bez ďalšieho právnou normu za ústavne súladnú. Zdôrazňuje, že prevádzkovanie retransmisie nie je verejným subjektívnym právom. Oprávnenie na retransmisiu vzniká registráciou retransmisie, pričom Rada rozhodne o registrácii právnickej či fyzickej osoby ako prevádzkovateľa retransmisie na návrh a len za splnenia zákonných podmienok. Prevádzkovateľ retransmisie je následne povinný dodržiavať povinnosti, ktoré boli ku dňu rozhodnutia správneho orgánu stanovené v ustanovení § 17 zákona č. 308/2000 Z.z. Plnenie takejto povinnosti nemožno považovať za zásah do vlastníckych práv, keďže na prevádzkovanie retransmisie neexistuje subjektívne právo. Pokiaľ má však fyzická či právnická osoba záujem retransmisiu prevádzkovať, musí následne po registrácii plniť s tým súvisiace povinnosti, vrátane povinnosti must carry (pokiaľ Rada ako správny orgán nerozhodla podľa § 17 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.

V Bratislave, dňa 29.1.2013

JUDr. Viera Šebestová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Silvia Korcová

A handwritten signature in blue ink, appearing to be "h.", is written over the printed name "Silvia Korcová".

